

[Undervisningsministeren.]

gangen af nye børnehavelærerinder på et vist tidspunkt omkring 1970-71.

Man skal måske her nævne — for planlægning på disse områder må jo også tage befolkningsforholdene med i betragtning — at nedgangen i fødselstallene i 1967-68 kan tyde på, at presset på børnehaverne vil blive mindre i begyndelsen af 1970'erne.

Det sidste spørgsmål, som fru Else-Merete Ross stillede, var spørgsmålet om børnehaveklasse og børnehaver ved skolerne. Jeg har ladet mig sige, at der er givet adgang til at oprette børnehaveklasse. Det er et spørgsmål, som rækker langt ud i fremtiden, og som har vide økonomiske konsekvenser, hvis det skal være et almindeligt tilbud til alle børn, og det vil jeg meget gerne overveje nærmere, inden jeg giver noget bindende svar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Grethe Philip* til justitsministeren:

„Vil ministeren drage omsorg for, at udvalget, der i samarbejde med de andre nordiske lande overvejer nye bestemmelser om erstatning for tab af forsørger, gøres særligt opmærksom på spørgsmålet om erstatning for tab af hustru, der har erhvervsarbejde i et sådant omfang, at det væsentligt bidrager til opretholdelse af familiens levestandard?“

Skriftlig begrundelse:

Selv i tilfælde, hvor en familie har indrettet sin tilværelse lige så meget på grundlag af hustruens indtægt som på mandens, gives der kun ganske beskedne erstatninger til de efterladte familiemedlemmer, hvis hustruen rammes af en ulykke.

Dette er påvist i den af byretsdommer Inger-Margrete Pedersen, på kvindekommisionens foranledning, udarbejdede betænkning nr. 440/1966 om forsørgerbegrebet, jfr. særligt de side 80 citerede domme. Jeg skal navnlig henvise til den i sin tid meget omtalte sag, hvor et ægtepar havde 4 børn, og hvor man et halvt år før ulykken havde sat sig i gæld for at købe hus til familien. Erstatningen til enkemanden, der stod alene med de 4 børn, blev fastsat til 12.000

kr. Selv de senest offentliggjorte domme — to domme fra 1967 — giver ikke enkemandene højere erstatning end denne sum.

Uanset hvilke retsregler man fremtidig når frem til angående erstatning til efterladte ægtefæller og børn, bør størrelsen af sådanne erstatninger i fremtiden alene udmåles ud fra det virkelige tab, som de efterladte — ikke mindst børnene — lider ved dødsfaldet, og ikke — som det nu sker — under hensyntagen til afdødes køn. Den nuværende domspraksis hviler på en utidssvarende opfattelse af betydningen af mandens og hustruens indtægter — en tankegang, der ikke stemmer overens med grundsætningerne i vor familielevgivning.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Grethe Philip: Den 13. i denne måned meddelte justitsministeren som et svar til hr. Tastesen, at han ville henlede erstatningsretsudvalgets opmærksomhed på spørgsmålet om erstatning for tab af forsørger til mand og børn i anledning af en hjemmearbejdende husmoders død. Jeg har med mit spørgsmål til ministeren gerne villet gøre opmærksom på, at heller ikke spørgsmålet om erstatning i anledning af en udearbejdende hustrus død med nugældende domspraksis er løst tilfredsstillende.

Med den udvikling, der er i gang, hvorefter det bliver mere og mere almindeligt, at gifte kvinder har erhvervsarbejde, vil spørgsmålet komme til at berøre stadig flere. Selv i de seneste domme, afsagt i 1967, er det ganske klart, at der ved udmålingen af erstatningens størrelse på afgørende måde tages hensyn til, om den afdøde er en mand eller en kvinde, idet erstatningen sættes betydeligt lavere ved tab af en hustru end ved tab af en ægtemand selv under i øvrigt lige økonomiske vilkår. Dette kommer ikke blot den efterladte ægtemand, men også i høj grad de efterladte børn til skade. Jeg kan således nævne, at i den i min skriftlige begrundelse omtalte retssag, hvor en enkemand med 4 børn fik udbetalt 12.000 kr. i erstatning for tab af en hustru, der havde bidraget meget væsentligt — og det er et afgørende moment i sagen — til familiens underhold, måtte manden sende